

До Мар'ї Потоцькій

Микола Костомаров

Віри божої наруга –
Хрест під місяцем стоїть!
Українко нещаслива,
Він говорить про тебе!

На твоїй могилі, Мар'є,
Вічнозелен мирт росте;
Се недаром – твоя пам'ять
Зеленіє, як той мирт.

Вже давно гармати наші
Розорили розбишак;
Пахне пустою в будинках,
Де із ляку трясся раб.

І солдат, старий каліка,
На постелях ханських спить,
По ревнивому гарему
Шкандиба, не боячись.

І дарма про давні роки
Запитаєшся в його;
Його річі невторопні,
Як могила без письма.

Ти ж, нещасна християнко,
В його пам'яті одна;
Ти, не славна і не звісна,
Славних всіх пережила;

Об тобі сторожа хирний,
Об тобі сидий мулла
Водять річі, казки кажуть,
І прохожий уздыха.

Там вона жила самотня,
Там молилася Христу,

Там зачала і зав'яла,
Там похована лежить.

І в будинок опустілий
Ввійде странний до тебе.
Слава кримська, пам'ять ханська
Не проснеться перед ним;

І Девлетів, і Ісламів
Ледве-ледве він згада,
Ти одна, душа святая,
Встанеш з мертвих перед ним.

Усе славне світове
Розлетиться й пропаде,
Тільки чистеє, святее
Позостанеться навік.

Плуг могили порівняє,
Черви камінь проїдять.
Що записано на небі –
Не зотреться на землі!